rapporten om sammenhængen mellem miljø og udvikling.

Der er jo herhjemme og i den rige verden i det hele taget en stærk tilbøjelighed til, at vi reagerer meget stærkt som i 1970'erne på umiddelbare trusler i form af bratte prisstigninger. Men vi glemmer det væsentlige: den gradvise, men sikre undergravning af klodens eksistensgrundlag, som ikke mindst – ja, først og fremmest – det store overforbrug af fossile brændsler medfører.

Set i denne sammenhæng er dagens diskussion vigtig. For spørgsmålet er, om regeringens og Socialdemokratiets aftale fra juni 1986 lever op til Brundtlandrapporten, og her er aftalen meget fortolkbar. Som det vil være fremgået af de sidste meningsudvekslinger, vi har haft, kan aftalen tolkes i et samarbejde med Det Radikale Venstre og SF, men den kan tolkes også sammen med regeringen. Det har vist sig i dag, at Socialdemokratiet beklageligvis har valgt at tolke aftalen sammen med regeringen, den regering, som man indgik aftalen med i sin tid, men som man altså vil videreføre og fortolke aftalen sammen med.

Det får store og langsigtede konsekvenser. Allerede nu har vi ifølge den aftale fået godkendt to 350 MW kulfyrede blokke ved Fynsværket og ved Vestkraft. Det er sket, uden at elbesparelsesprogrammet er iværksat; man har igangsat et forskningsprogram, der ikke var færdigt – og ikke er færdigt – på det tidspunkt, da man godkendte værkerne. Og man var meget lidt inde i den første fase med udbygninger i de decentrale kraftvarmeværker.

Derudover er disse to godkendelser en direkte afvisning af de analyser, der er gjort ved Danmarks Tekniske Højskole, f.eks. af Jørgen Nørgård, om de økonomiske beregninger af forholdet mellem elbesparelser og udbygning med ny kraftværkskapacitet. Man har valgt det sidste, og man har tilsyneladende også afvist, siger Kurt Lauge Pedersen, Danmarks Tekniske Højskoles konstatering af, at potentialet for decentrale kraftvarmeværker er langt større end elaftalens. Heller ikke her er vi endnu nået til en afklaring.

Der er velfungerende decentrale værker i vore nabolande Vesttyskland og Holland. De har fungeret i 20 år. Det er ikke nødvendigt med et stort forskningsprogram for at konstatere, at disse værker kan falde naturligt ind i den danske varmeforsyning og elforsyning – de kan gå i gang med det samme.

Et andet og voksende problem er industriens forbrug af elektricitet. Det er blevet sagt endda fra officiel side i industrien, at man ved omtanke kan begrænse stigningen meget kraftigt, ja, med henved 10-15 pct. i hvert fald, bare ved at tænke sig om i det daglige. Problemet er, at industrien er afgiftsfritaget, det vil sige, at industrien har fået det fulde fald i energipriserne, et 40-50 pct.s fald, og det er klart, at det animerer til frådseri.

Derfor bør den fulde elafgiftsrefusion for industrien afskaffes, hvis virksomhederne skal motiveres tilstrækkeligt til at indføre tekniske elbesparelser, de tekniske elbesparelser, som der er store uudnyttede muligheder for at få indført, og derfor skal forsknings- og udviklingsbevillingerne inden for det område forøges. Skulle der være problemer for enkelte virksomheder med hensyn til at overleve, dersom man afskaffer denne ordning, kan man naturligvis regulere den øvrige virksomhedsbeskatning, forudsat at man indfører tekniske elbesparelser og laver et program for at spare på ressourcerne. Naturligvis skal vi ikke have større arbejdsløshed; vi skal bare have stoppet frådseriet med ressourcerne.

De almindelige forbrugere – den almindelige danske befolkning – betaler jo elafgifter i stor stil, og de vil finde det uforståeligt, hvis de alene skal bære de store energiafgiftsbyrder. Derfor er det vigtigt at afskaffe den automatiske fulde elafgiftsrefusion for momsregistrerede virksomheder, altså for industrien, og det er nødvendigt at indføre progressive tariffer for alle forbrugere ud over det nødvendige minimumsforbrug, som jo alle forbrugere nødvendigvis skal have.

Jeg er enig med fru Dagmar Mørk Jensen i, at den nuværende ordning, der faktisk giver prisrabatter for øget elforbrug, skal afskaffes. Der skal være forbrugsafhængige priser.

Det er vigtigt, at der nu sættes et stop for yderligere udbygning med kulfyrede værker. Jeg kan forstå på den socialdemokratiske dagsorden, at det skal gælde 1980'erne ud for alle værker. Men for os at se må man gøre det tidsubestemt, fordi de muligheder, der er for at indføre tekniske elbesparelser, er så uudnyttede, at der er et potentiale her, som vi kan bruge.